

der er Grund for ham til stærkt at paatale, at han intet har faaet at vide. Jeg vil da gerne spørge, om ikke Finansministeren finder det Paatale værd, at Nationalbankens Ledere ikke har nævnt et Ord til ham om dette Laaneforhold, da en saa vigtig Sag som Spørgsmaalet om et stort Laan og om Bankinspektørens Opgørelse blev drøftet i Juli Maaned 1922.

Ministeren gjorde ogsaa en Række Bemærkninger om Optagelsen af Dollarslaanene. Om disse Laan foreligger der en udførlig Skildring i Bankkommissionens Beretning. Af denne Skildring fremgaar det, at Glückstadt var overmaade virksom for at faa Laanene optaget i Udlandet, at Forhandlingerne med Nationalbanken og andre var ganske underordnede, og at Nationalbanken i en Skrivelse af 1. Oktober 1920 principielt fraraadede at optage udenlandske Laan; og paa Side 192 i Kommissionens Beretning i det, jeg kalder 1ste Del af den, hedder det: „Ved selve Laanets Optagelse og ved Bedømmelsen af Laanetilkaarene har Nationalbanken imidlertid ikke medvirket, idet Regeringen her forhandlede direkte med Glückstadt, og Nationalbanken kun blev bekendt med Resultatet som en fuldbyrdet Kendsgerning“. Enhver, der vil sammenholde dette faktiske Indhold af Kommissionens Beretning med de Skildringer, Ministeren har givet her dels i forrige Uge, dels i Oktober forrige Aar, da Spørgsmaalet var paa Bane, vil let se, at der er betydende Uoverensstemmelser mellem Ministeren og Bankkommissionen. Og helt urimeligt synes jeg, det er, naar Ministeren søger at skjule eller bortforklare den Interesse, den absolutte Interesse, som Glückstadt selv havde i at skaffe disse udenlandske Laan. Det lader sig aldeles ikke gøre. Det fremgaar jo af hver Linie i Bankkommissionens Beretning, at det var ud fra denne betydelige Interesse, Glückstadt handlede og øvede sin Indflydelse. Og hvis da Bankkommissionens Beretning ikke er et Aktstykke, som ikke er rigtigt — hvis Ministeren vil hævde, at den er urigtig, at der er Usandhed i dette Værk, saa bliver Sagen en anden —, men hvis dette Værk skal staa til Troende, kan det lige saa lidt skjules, at der ikke af Ministeren blev indhentet andre reelle Raad end dem, der blev givet af Glückstadt. Hvad der kom frem fra de Firmaer, der vilde skaffe indenlandske Laan, og hvad der kom frem fra anden Side ved den Konference og ved den Brevveksling, der fandt Sted, blev jo skudt bort uden virkelig Prøvelse, og uden at der blev tillagt det nogen Betydning.

Jeg har aldeles ikke fremdraget disse Laan for derved at rette Bebrejdelser for dette, at Ministeren overhovedet overlod Glückstadt Ordningen af Laanene. Ministeren gjorde en Række Bemærkninger til Forsvar for, at han havde overladt Glückstadt Laanene, og mente, at det vilde ogsaa andre i hans Sted have gjort. Dette benægter jeg aldeles ikke Muligheden af. Naar jeg har fremdraget Sagen, er det, fordi Ministeren har benægtet eller søgt at benægte, at Glückstadt har øvet en væsentlig Indflydelse og haft en væsentlig Interesse i Optagelse af Laanene paa den Maade, det skete. I de Udtalelser, Finansministeren fremsatte her i Oktober Maaned, da Sagen var rejst, betegnede Ministeren det som „giftig Mistæneliggørelse“ at sige, at Glückstadt var ivrig for disse Laan. Bankkommissionens Beretning bekræfter Linie for Linie, at Glückstadt var overmaade ivrig for at faa disse Laan, havde den største Interesse i at faa dem og ogsaa opnaaede at faa dem. Hvorfor i al Verden søger Ministeren da at give det Udseende af, at Glückstadt ikke havde denne Interesse og ikke varetog denne Interesse? Hvorfor betegner Ministeren det som „giftig Mistæneliggørelse“, naar nogen vover at have den Mening, naar dog denne „Mistæneliggørelse“ for at bruge Ministerens Udtryk, maatte blive bekræftet af, hvad Bankkommissionen nu beretter?

I det hele var Ministeren meget indigneret over den Omtale af Bankkommissionens Beretning, som finder Sted. Den Korruption, der er afsløret ved denne Beretning — som jo langtfra er udtømmende —, den omtaler vi, vi paataler det Misbrug og den Svindel, som trivedes under kapitalistisk Ledelse, hvor man handlede med andres Penge paa den uforsvarligste Maade, vi opfordrer Samfundet til at værne sig mod Gentagelse af saadanne Plyndringer overfor det arbejdende Samfund, som den Spekulation, Bankkommissionen afslører, har medført. Og alt dette, som dog skulde synes at være Opgaver, naturlige Pligter for dem, der beskæftiger sig med offentlige Spørgsmaal, alt det bliver i Finansministerens Omtale af Sagen til skadelig „Rummel“ — jeg skal vel vogte mig for at tilføje det Ord, som jo var den naturlige Fortsættelse af skadelig Rummel, men som af den ærede Formand ved en Lejlighed er blevet paatalt. Men netop naar Finansministeren saaledes føler Trang til at betegne en Paavisning af, hvad der er foregaaet af usundt og skadeligt, som skadelig Rummel, saa føler man i høj Grad, at Finansministeren er eet med den